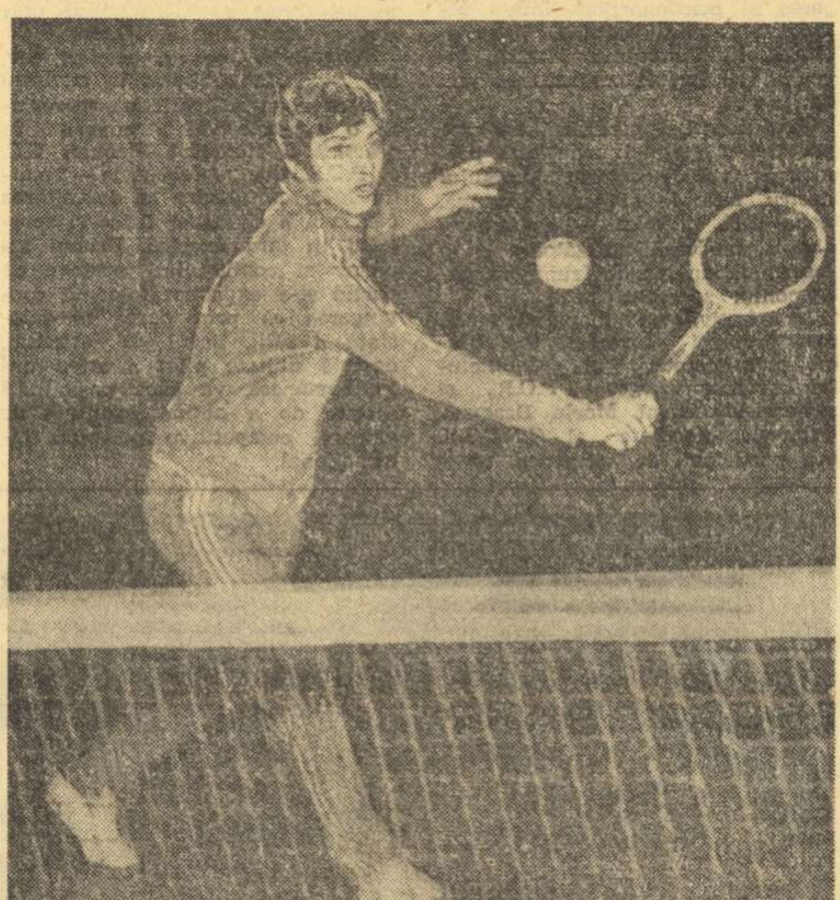
MAGAZIN Sportul

JUNIORUL CARE POATE DEVENI UN... SENIOR AL TENISULUI NOSTRU

În „perioada de aur" a sportului alb de la Progresul — cînd copiii ce locuiesc în imobilele vecine cu „bătrîna" arenă de pe str. dr. Staicovici săreau gardul și se apucau să joace tenis — un puști bine legat, în vîrstă de opt ani, lua pentru prima oară racheta în mînă. Ochiul de expert al lui Pepi Ursan a sesizat că noul venit nu se joacă, doar, cu tenisul, ci vrea să-l JOACE și, cum făcuse și cu alt talent (este vorba de Petrică Mărmureanu), a început să se ocupe cu grijă de Tăbăraș — eroul însemnărilor noastre. Cam doi ani l-a dădăcit maestrul Ursan pe Mihai, dar nu și-a pierdut timpul, pentru că atunci cînd i l-a predat lui Serester, alfabetul tenisului îi era aproape cunoscut lui Tăbăraș.

În tenis, antrenorul trebuie să aibă o răbdare de giuvaergiu. Niciodată un antrenor nu se va încumeta să investească zece ani din viața sa în pregătirea unui viitor jucător de tenis, dacă nu va constata încă de la început că are de-a face cu un talent. Pepi Ursan, apoi Vasile Serester, apoi Arnulf Schmidt, apoi Günther Bosch — fiecare dintre acești pedagogi ai tenisului românesc a contribuit cu cîte ceva la formarea noului jucător, Mihai Tăbăraș. Evident, meritul cel mai mare îl are „Cucu" Schmidt, antrenorul de la clubul Progresul, unde Tăbăraș joacă de cînd a „făcut ochi" în tenis, și pînă astăzi.

Cine este acum Tăbăraș? În primul rînd un jucător al cărui talent a fost confirmat, apt încă de mari progrese, pentru că nu are nici 18 ani (îi va împlini abia la 5 noiembrie), pentru că este înalt de 1,85 m și pentru că se află... pe mîini bune. De altfel — lucru absolut firesc — el a și început să restituie — cred că acesta este cuvîntul — o parte din ce s-a investit în... racheta sa: în 1968, iar apoi în 1972 a cucerit titlul de campion al țării la categoria de vîrstă 11—12 și, respectiv, 15—16 ani, cu echipa clubului Progresul a cîștigat prima ediție, anul trecut a campionatului de juniori — contribuția sa la acest succes fiind hotărîtoare, doi ani consecutiv (1973 și 1974) s-a clasat pe primul loc în concursul republican de sală al juniorilor, a fost, în toamna trecută, laureatul concursului internațional de la Mamaia, obținînd și cîteva succese în confruntări peste hotare. Dar biografia tenismanului Tăbăraș ar fi incompletă dacă n-am adăuga încă un amănunt, nu lipsit de importanță: în anul III, secția reală, la liceul N. Bălcescu, din Capitală, unde învață, Tăbăraș este cotat unul dintre elevii buni. Spațiul nu ne permite să scriem despre discuția pe teme de tenis, îndelungă, pe care am avut-o cu Tăbăraș. Vom scrie doar că își privește viitorul de om și de tenisman cu o matură seriozitate. Ceea ce nu este puțin..

Ion GAVRILESCU

REÎNTÎLNIRE ÎN FAȚA MESEI DE JOC

DOUĂ CELEBRITĂȚI ALE TENISULUI DE MASĂ, DOUĂ VECHI PRIETENE

„De cîte ori vin în România (acum mă aflu, mi se pare, pentru a patra oară în frumoasa dv. țară), încerc o senzație cu totul aparte, ne-a spus cu emoție în glas Sun Mei-in — conducătoare adjunctă a delegației de tenis de masă din R.P. Chineză, care ne vizitează țara — fostă una dintre cele mai reputate „palete" ale lumii în urmă cu 10—15 ani. **Reîntîlnirile cu sportivii români îmi prilejuiesc momente de mare efuziune. Cu Maria Alexandru și Ella Constantinescu am fost, cîndva partenere de întrecere în competiții de amploare. Îmi amintesc, de asemenea, cu multă plăcere și de alți sportivi, de Gantner, Harasztosi, Geta Pitică, Negulescu. Ca jucătoare sau ca antrenoare, am avut deseori ocazia să urmăresc evoluțiile sportivilor prieteni români, să ne antrenăm împreună, să facem un schimb de impresii. De fiecare dată ne-am simțit bine alături de ei, ne-am despărțit cu cele mai bune sentimente, cu dorința reciprocă de a ne mai revedea".**

...Într-adevăr, marea sportivă care a fost Sun Mei-in, astăzi profesoară la Institutul de Educație Fizică și Sport din Pekin, este o cunoștință veche a publicului sportiv din țara noastră. Prezentă pentru prima oară la București (1953), la cea de a 20-a ediție a campionatelor mondiale, ea a revenit printre noi în 1957, 1959 și acum, cu ocazia campionatelor internaționale ale României de la Ploiești. Sun Mei-in a fost și o excelentă sportivă, apreciată pentru măiestria ei, cu lovituri necruțătoare de atac combinate cu stopuri aproape imposibil de returnat. Împreună cu coechipiera ei, faimoasa Ciu Ciun-hui — campioana lumii în 1961 — a făcut o partidă memorabilă în finala C.E. de dublu-fete (Pekin, 1961), pierzînd la mare luptă în fața româncelor Maria Alexandru și Geta Pitică, pentru ca peste doi ani, la C.M. de la Praga, Sun Mei-in să ajungă în semifinalele de simplu femei (eliminată de Alexandru), după ce cu cîteva zile mai înainte se întîlnise tot cu Maria Alexandru și Ella Constantinescu în semifinalele pe echipe (România — R.P. Chineză 3—2, la capătul unor partide considerate de specialiști ca cele mai spectaculoase de pe întreg parcursul „mondialelor").

La fel de modestă și deferentă ca și la masa de joc, Sun Mei-in manifestă și astăzi, ca antrenoare, același spirit cu adevărat sportiv, gata oricînd să împărtășească din multiplele sale cunoștințe tinerilor ei elevi, ca și colegilor de sport.

„În sala de concurs sau de antrenament — ne sublinia maestra emerită a sportului Ella Constantinescu — **am simțit întotdeauna în Sun Mei-in o sportivă desăvîrșită, un om adevărat. Cînd a cîștigat sau a pierdut, ea a rămas mereu aceeași extrem de apropiată, îndatoritoare. Și acum Sun Mei-in este o admirabilă parteneră și prietenă. Iată de ce, reîntîlnirile noastre ne produc atîta bucurie".**

C. COMARNISCHI

Sun Mei-in și Ella Constantinescu, *din nou împreună în sala de sport*
Foto: P. ROMOȘAN

AȘTEPTARE

Duminică de iarnă
și ecouri ovale
dinspre
„23 August"
„Republicii"
sau
„Giulești"

Duminică de iarnă,
cu microbiști nostalgici,
așteptînd fluierul arbitrului
să explodeze în scoica urechii

Sus,
un soare parcă din piele galbenă,
chemînd bombeuri și risturi,
înconjurat de tribunele
și peluzele norilor

Acum e rîndul nostru
să ieșim pe teren,
în aplauzele lui Dumitru
Dinu
și Dobrin.

Spre seară,
stelele aprind reflectoare
pentru o nocturnă fantastică,
și luna,
la mijlocul terenului,
surîde a ispită
și șuturi de zile mari

Înainte de culcare,
deschid
cu iarba fiarelor
lacătul calendarului
și răsfoiesc filele
spre martie

Apoi, pun urechea
pe negua pernei
și ascult gazonul cum crește
pînă-n crampoane.

MIRCEA BONDA

UN HANDBALIST DEVINE TITULAR ÎN DIVIZIA A DE... FOTBAL

Schepp a ajuns un nume cunoscut amatorilor de fotbal. Tînărul acesta de 21 de ani a devenit, în ultimul sezon, titular în echipa U.T.A. și evoluțiile sale i-au adus frumoase aprecieri. A lipsit puțin, însă, ca Erhardt Schepp să fie astăzi handbalist, și nu fotbalist!...

Începuse fotbalul la piticii U.T.A.-ei, cu antrenorul Mercea. Dar la vîrsta liceului pleacă la Timișoara și trei ani de zile joacă handbal în echipa Liceului Sportiv Timișoara. Participă la mai multe turnee și mulți îl văd o extremă de perspectivă în jocul pe semicerc. În vacanța de iarnă, în ultima vacanță de iarnă, pe cînd era într-a XII-a, vine acasă, în comuna Șagu, în Șagul Aradului. Echipa de juniori a comunei avea un meci, un amical cu... juniorii U.T.A.-ei. Și Schepp joacă în echipa Șagului. Antrenorul U.T.A.-ei, tot Mercea, îl convinge să nu renunțe la fotbal. Și îl transferă, cu școală cu tot, la Arad. Iar în vară urmează debutul în prima divizie. Pojoni era accidentat, așa că atunci, în derbyul acela cu Dinamo, de la Arad, din vara lui '70, în „11"-le U.T.A.-ei apare fostul handbalist Schepp. Și U.T.A. joacă aproape un tur de campionat cu Schepp titular pe postul de fundaș stînga. Dorința de a urma o facultate îl duce însă, în '71 din nou la Timișoara. „Poli" era în divizia secundă, dar el, fost titular în prima scenă, e rezervă. Nu se prea împacă cu postura aceasta și ia din nou drumul Aradului, în iarna aceluiași an. Joacă un tur de campionat la tineret dar vine ziua retragerii lui Lereter, în primăvara lui '73, și Schepp redebutează la U.T.A., ca fundaș central, într-un meci la Petroșani. Astăzi Schepp reprezintă unul din punctele principale ale „triunghiului clasic al U.T.A.-ei", mijlocașul de închidere. Și antrenorul Toma Jurcă îi prevede o ascensiune frumoasă.

...În iarna aceasta, la Predeal, unde și-a făcut U.T.A. „programul de munte", Schepp acorda primul său micro-interviu.

— Ce îți place mai mult? Handbalul sau fotbalul?

— *Sportul, în general! Firește că fotbalul este marea mea dragoste, altfel nu aș fi... trădat handbalul*

— Ai jucat fundaș. Acum ești titular ca mijlocaș. Care post îți convine mai mult?

— *Totdeauna mi-a plăcut să alerg foarte mult. Și, ca mijlocaș, mă simt mai bine. Mai ales că eu nu am doar sarcini defensive, cum ar părea la prima vedere. În ultimul tur am înscris și două goluri...*

— Handbalul te-a ajutat cu ceva pentru cariera de fotbalist?

— *Cred că mi-a dezvoltat viteza. Eu alerg suta de metri în 11,2 secunde. Dar și handbalul te obligă să muncești foarte, foarte mult. Acesta cred că e numitorul comun.*

— Gînduri de viitor?

— *Multe și frumoase!...*

Schepp dorește să-și completeze cartea de vizită cu date superioare celor 7 jocuri în naționala de juniori și un singur meci disputat la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților din vara anului trecut...

Mircea M. IONESCU

BEȚE DE SCHI CU... CLAXON ȘI CRONOMETRU

La Expoziția internațională de articole de sport de la München, atenția s-a concentrat asupra schiurilor. În mod special au interesat noutățile tehnice: bețe de schi elastice și altele cu... cronometru sau claxon, schiuri cu frîne care intră în mod automat în funcție după desfacerea legăturilor, ochelari de schi cu căști de urechi, pentru a asculta directivele profesorului de schi.

BUNICA ȘI NEPOTUL

...În seara aceea, la Galați, era un ger strașnic. Aproape douăzeci de grade sub zero. Un timp numai bun de stat la gura sobei și de urmărit la televizor un nou episod al „Pistruiatului". Iată însă că aproximativ 250 de spectatori s-au încumetat să vină la patinoarul artificial pentru a urmări meciul de hochei dintre formațiile „Dunărea" din localitate și Dinamo București.

Inimoșii sportivi patinau aprig pe patrulaterul de gheață, poate și pentru a se mai încălzi un pic, iar spectatorii pentru a obține aproximativ același efect, băteau cu sîrg din picioare. Deodată, privirile îmi alunecă spre o bătrînică, bine înfofolită, ce stătea de vorbă cu Ion Moroșan, tatăl talentatului hocheist de la „Dunărea". Curiozitatea îmi dădea ghes și, întrevăzînd posibilitatea unei note inedite pentru cititorii noștri, mă apropii de cei doi, și-i spun lui Ion Moroșan că aș vrea s-o cunosc pe temerara femeie, care venise la hochei pe o vreme atît de cîinoasă.

Așa aflu că se numește Aspasia Turnăr, că are nu mai puțin de 74 de ani, că este originară din orașul Rădăuți, unde și locuiește și că a venit în mod special la Galați să-l vadă jucînd pe nepotul ei, Adrian Olenici. Interlocutoarea mea îmi mai spune că este aproape nelipsită de la meciurile „Dunării", unde este legitimat „băietelul" ei. O întreb ce părere are de felul cum joacă nepotul ei.

— Apăi, dragul maichii, Adi al meu patinează foarte bine, conduce pucul cu măiestrie, dar mă și necăjește pentru că, îndrăgostit din cale afară de acest joc, uită uneori să paseze la timp, iar cînd este pe punctul de a da gol, vrea cu tot dinadinsul să-l păcălească și pe bietul portar. Și doar dom' profesor Tomovici l-o învățat toate cele și bine. Trebuie să-l mai urechesc puțin. Are abia 17 ani, dar vreau să-l văd cît mai degrabă în echipa cea mare a țării. Știți doar că acu' joacă titular la juniori".

Semnatarul acestor însemnări, rămas fără replică, nu a avut altceva de făcut decît să sărute mîna acestei moldovence care, în ciuda vîrstei sale, nu ezită nici un moment să bată drumuri lungi și obositoare pentru a-l încuraja pe Adi al ei.

T. SIRIOPOL

claudiu........ TIME OUT

SOSIRE

Urrra! Nu mi-a scăpat nici unul...

Pățitul

Desen de G. BADEA

REGRETUL ARBITRULUI

Michel Corriger, arbitru de fotbal din Franța, a condus cu o ireproșabilă imparțialitate meciul dintre Luneville și Saint-Clement.

Singurul său regret a fost acela că partida nu s-a terminat cu un rezultat de egalitate. Un sentiment ușor de înțeles, dacă vom face precizarea că cei doi băieți ai săi jucaseră unul împotriva celuilalt, în cele două echipe...

PARIUL

Isprava tinerei studente în filozofie Berryll Jones a fost consemnată în prima pagină a tuturor ziarelor londoneze. Berryll a cîștigat zece lire sterline, deoarece a făcut prinsoare cu colegii săi de facultate că va străbate vreme de trei ore, singură, după miezul nopții, străzile cartierului Soho, locul unde autorii romanelor polițiste își plasează de obicei acțiunea.

Berryll a intrat liniștită pe străzile în penumbră ale cartierului rău famat. Colegii o așteptau într-o mașină parcată la un loc sigur. Exact peste trei ore, tînăra studentă, în vîrstă de 20 de ani, a apărut la locul întîlnirii. Deși suferise șase atacuri din partea unor jefuitori și huligani, micuța Berryll, care cîntărește numai 50 kg, nu prezenta nici o leziune. Doar geamul ceasului-brățară era spart. În schimb, nu mai puțin de opt vlăjgani au fost internați pentru contuzii de diferite grade.

...Se cuvine să adăugăm că Berryll Jones este campioana de karaté a Angliei.

SPORTIVII NOȘTRI PE GAZON ȘI ÎN AFARA LUI

Mihai Nicolescu, rugbystul-arhitect, cel mai bun jucător în 1973...

Discutăm de două-trei ore. Mihai Nicolescu e acum mai destins. Spunem aceasta pentru că la început ne-a întrebat mirat:

— De ce tocmai eu? Avem atîția alții, poate mai buni, cu siguranță mai... tineri...

I-am arătat că vrem să știm totul, sau aproape totul, despre el, cel mai bun rugbyst al anului trecut. A zîmbit și a deschis „cartea" cu amintiri:

— Biografia mea nu are nimic deosebit. M-am născut la Ploiești, în noiembrie 1943. Părinții s-au mutat curînd la București. Am început-o pe la 12 ani, cu fotbalul. Dar n-a ținut mult. Fratele meu făcea rugby. M-a luat odată cu el, la Constructorul. Întîi m-a amuzat sportul acesta. Pînă am început să-l înțeleg. Mitică Ionescu, antrenorul de-atunci, a avut răbdare și mi-a arătat că mînuirea balonului oval nu are seamăn. Este un om minunat nea Mitică! Se interesa de toate, de școală, de familie. Am învățat enorm de la el. Și așa am rămas între buturi...

— Trăgînd linie și adunînd, înțeleg că dumneavoastră aveți peste 15 ani de rugby...

Zîmbește cu nostalgie. Continuă firul amintirilor.

— Aveam o echipă bună, cu Coravu, Nica, Hulă, Boiangian, Nedelcu. Am cîștigat trei titluri de campioni la juniori, care s-au adăugat la cele două obținute înaintea venirii mele.

— Știu că ați avut, în paralel, succese în viața de zi cu zi.

— Succese? E, poate, prea mult spus. Mi-am văzut de treabă, asta-i tot. Am terminat liceul, am intrat la „Arhitectură", am continuat să joc, în Divizia B (antrenor — Nicolae Pădureanu). După absolvire, am lucrat și lucrez la Institutul Proiect București. În 1967 am trecut la Dinamo, unde am îmbrăcat tricoul de campion. Lumea a început să aibă încredere în mine. Un an mai tîrziu eram chemat la echipa națională. (Evoluasem și în reprezentativa de tineret). Aici m-am impus ceva mai greu, aveam „treisferturi" de clasă (Dragomirescu, Irimescu). În 1970, la meciul cu Franța, de la București, am fost rezerva actualului antrenor federal. După aceea am jucat mai toate partidele internaționale. Din 1973 sînt la Sportul studențesc.

Mihai Nicolescu vorbește repede despre el, se întrerupe, exclamă „Ce uvertură mare a fost Dragomirescu!", „Au fost buni băieții la Valence, victoria a fost, de fapt, a noastră, au spus-o toate fotografiile"...

— Cum se împacă cu performanța meseria dumneavoastră pretențioasă, care cere mult timp?

— Totul e să știi cum să-ți împarți timpul. Nu e simplă profesiunea mea. Unii și-l închipuie pe arhitect numai desenînd ceva pe o planșetă. În realitate, problemele sînt mai mari. Dar și satisfacțiile pot fi la fel. Am lucrat în atelierul de sistematizare al cartierului Drumul Taberei; la elaborarea studiului tehnico-economic al Centrului de ansamblu și a proiectului de execuție a Magazinului Universal, la studiul tehnico-economic pentru un ștrand și un local. În prezent, sînt șef de proiect al unei braserii în Parcul Tineretului. Și joc și rugby! Nu mi-am făcut niciodată o planificare strictă, dar am știut să-mi împart judicios timpul. Și așa...

— ...și așa ați „ieșit" jucătorul nr. 1 în 1973. Aceasta în anul în care împliniți 30 de ani, vîrstă la care unii au pus ghetele în cui.

— Nu e deloc întîmplător, saltul meu calitativ s-a pregătit de-a lungul anilor. În sportul acesta, foarte dificil, experiența e de maximă importanță. De aceea, susțin că rugbystul atinge potențialul maxim la 26—30 de ani. În definitiv, totul ține de seriozitate, de pasiune. Nu sînt singurul care joc bine la 30 de ani.

— Cînd veți abandona sportul, ce veți face, îi veți spune un „adio" definitiv?

— Nu e momentul să mă gîndesc la așa ceva. Mai pot juca, încă cîțiva ani. Meseria nu-mi va permite, cred, să trec pe „banca suferințelor". Însă, puteți fi sigur, ne vom întîlni, la fiecare meci, în tribună...

Mai e pînă atunci, o știm și o vrem. Mihai Nicolescu mai poate juca, într-adevăr. Și încă la nivelul maxim. Este un om apreciat pe terenul de sport, așa cum este și la locul de muncă...

Geo RAEȚCHI

RĂSPUNDE Ion Poștașu

CIUCĂ DORIAN, COMUNA NOAPTEȘ. După scris și după... întrebare, am toate motivele să cred că ești foarte tînăr. Pînă în 1961, Steaua s-a numit C.C.A. (Casa Centrală a Armatei).

IOAN I. TIPA, COMUNA TODIREȘTI. Suceava n-a avut niciodată echipă în Divizia A. Dar poate că va veni ziua cînd vom putea răspunde afirmativ la această întrebare.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de declarațiile antrenorului Vasile Copil, precum că echipa sa, Delta Tulcea, actualmente pe locul 7, are șanse de promovare în prima divizie:

Declarații însoțite
De opinii diferite:
Unii zic că șanse-ar fi,
Alții zic:... copilării!

PETRE GRECU, COMUNA VARADIA. **„Stimate tov. Ion Poștașu (spre deosebire de alții, eu sînt convins că acesta este numele dv. adevărat), vă rog să-mi răspundeți la o singură întrebare: știți că U Craiova 100% va lua campionatul în acest an?"** Eu nu mă opun. Să vedem, însă, ce zic adversarele ei. Oricum, procentul de 100% mi se pare exagerat. Să lăsăm și fotbalului, acest joc al marilor surprize, măcar un 1%. Ce spuneți?

NICOLAE PETRESCU, PLOIEȘTI. 1. Vreți să știți dacă fostul adversar al lui Florin Gheorghiu, de pe vremea junioratului, cehoslovacul Janatta, mai practică șahul. Presupun că nu s-a accidentat, practicînd acest sport! El n-a abandonat activitatea competițională, dar rezultatele obținute nu l-au mai adus în prim plan. Acesta este motivul pentru care n-ați mai auzit de el. 2. Spațiul nu-mi permite să vă explic tot „mecanismul" cursei cicliste de 6 zile. Trebuie să vă spun, însă, că nu se aleargă 24 de ore continuu și nu în fiecare zi același număr de ore. Este necesar să mai știți că, în timp ce unul din cicliști aleargă, celălalt se odihnește. Cursa are mai mult un caracter comercial decît sportiv.

UN GRUP DE SUPORTERI RAPIDIȘTI DIN SATUL FIERBINȚI. Scrisoarea dv. este frumoasă. Dar am impresia că nu vreți să știți decît atît: că am primit-o.

EUGENIA COCUȚ, TG. NEAMȚ. **„Regret lipsa de formă a lui Stan Smith, care este unul din preferații mei, chiar dacă e un rival al favoritului meu nr. 1, Ilie Năstase".** Fără îndoială, în lumea tenisului se comentează — fără a i se găsi o explicație temeinică — faptul că Stan Smith nu mai este... Stan Smith. El și-a pierdut complet forma. [illegible] epigrama dv. [illegible] să-și regăsească!

DOINA L.P., BUCUREȘTI. Dinamoviștii se gîndesc, probabil, [illegible]

NEAGU NICOLAE, BUCUREȘTI. Ne întrebați de ce la campionatul de hochei recent încheiat [illegible]

ARCADIE TOMESCU, BUCUREȘTI. Nu pot merge atît de departe [illegible] să susțin că [illegible] seara, pe Clay [illegible] de egalitate [illegible]. Risc această părere personală, deși știu că mă pun rău cu admiratorii lui Cassius Clay, mai numeroși decît cei ai lui Joe Frazier.

Ilustrații: N. CLAUDIU